

chvilích, a, ač to skončilo, tak se podívejte, jak krásná umí být. Jak krásná je!“ Stejně jako tehdy, kdy jsme se dali dohromady.

Dodnes si pamatuji, jak mi bušilo srdce. Téměř jsem ji neznal, ale věděl jsem, že chodí do školy kousek ode mě. Hned naproti. Taky jsem věděl, že hraje hry na hrdiny, a taky jsem ji potkal na jedné bitvě. To ještě za časů, kdy pružinová kroužková košile na tunice znamenala vrchol kostýmu a kanady se braly jako historické středověké boty. Tehdy stála na zastávce a čekala na autobus čtrnáctku ještě s jednou zrzkou, její nejlepší kamarádkou. O mnoho let později jí pak ta samá kamarádka svědčila na svatbě.

Bylo to v září. Slunce odpoledne ještě pánilo a v takovém tom teplu-zimě člověk nevěděl, co si vzít na sebe, jestli už mikinu, nebo ještě krátký triko. Řekl jsem klukům ze školy, že musím za tou holkou a na něčem se s ní domluvit. Z toho rozhovoru si nepamatuju skoro nic. Víím, že jsem se chtěl doptat, jestli stále hrají Dračí doupě a zda bych se mohl přidat. Nezapamatoval jsem si, co říkala. Jen to, že mám přijít. Raději jsem se rozloučil a odešel se někam vydýchat. Kluci si mě pak trochu dobírali, ale nakonec jsme se všichni rozprchlí pryč. Někdo domů a já tradičně do čajky. Za Kubou. Říct mu o tom a přesvědčit ho, aby se mnou začal chodit na Dračák. Nezačal.

A pak už jen stačilo se nevzdat. Poznat ji. Zjistit, jaká ve skutečnosti je, a pozvat ji na rande. Kam jinam než do čajovny? Předvedl jsem svoje nejlepší triky s čajem. Objednal pu-erh a nechal ji ho louhovat s tím, že u čaje platí, že nesmí být ve vodě příliš dlouho, jinak pouští třísloviny, a že se čas hlidá. Chudák. Byla totálně zmatená, když jsem jí s plnou vážností předal malé přesýpací hodinky, ale bez písku. Zmateně zamávala rukama a vytřeštila oči. Že přece ten čaj nechce zkazit a že neví. Seděla naproti mně, krásná a zmatená, co se to děje. Poprvé v čajovně. Naproti divnej